

Fővárosi Ítéltábla
14.Gf.40.806/2013/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Buglos Katalin Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Kazai Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen vállalkozási díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. szeptember 5-én kelt 12.G.41.008/2012/17. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 800.000,- (Nyolcszázezer) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes mint vállalkozó és a ... Közalapítvány (a továbbiakban: alperesi jogelőd) mint megrendelő között 2007. március 19-én építési szerződés jött létre a szentendrei ... (2000 Szentendre, ... út 51.) épületének átépítése és felújítása tárgyában, amelyet 275.428.354,- Ft vállalkozási díj ellenében 2007. november 30-i teljesítési határidőre vállalt teljesíteni a felperes.

A szerződés 2007. október 11-i módosításában rögzítették a felek, hogy azt többletköltséggel nem járó műszaki problémák indokolták. A kivitelezés befejezési határidejét 2008. március 14-ében határozták meg, az elmulasztása esetére kikötött kötbért 800.000,- Ft/nap - legfeljebb a teljes vállalkozási díj 20 %-a - mértékben, és változtak a fizetési feltételek is.

A felperes 2008. április 18-én készre jelentette a munkákat. A műszaki átadás-átvételi eljárás 2008. április 29-től 2008. május 20-ig tartott, de az arról készült jegyzőkönyv csak 2008. szeptember 3-án került írásba foglalásra. A felek nem tudtak megegyezni a tételesen elszámolandó pótmunkák körében, amit az alperes jogelődje nettó 9.345.172,- Ft-ban, a felperes 11.078.295,- Ft-ban jelölt meg.

A felperes nem végzett el szerződéses feladatából 11.332.795,- Ft értékű munkát, 43 tételben összesen 22.381.217,- Ft értékben pótmunkát végzett a műszaki ütemtervhez képest. A felperes vállalkozási díja 68.131.789,- Ft összegben nem került kiegyenlítésre, amelyből 54.321.261,- Ft volt a szerződésben kikötött műszaki teljesítés ki nem fizetett díja, 11.048.422,- Ft pedig a pótmunkák ellenértéke, az elmaradt munkarészek levonásával.

A felperes 2010. december 8-i kérelmére közjegyzői nemperes eljárás indult. A közjegyző 2011. január 12-én az A.... Kft.-t rendelte ki szakértőként a felperes

teljesítésének meghatározására.

A felperes 2011. december 29-én csődeljárás alá került, ami jogerősen jóváhagyott csődegyezséggel zárult. Az alperes, illetve jogelődje nem jelentett be hitelezői igényt a felperessel szembeni csődeljárásban.

Az alperes jogelődje 2012. április 14-én jogutódlással megszűnt.

A felperes a 2011. január 19-én benyújtott, az elsőfokú eljárás során módosított keresetében 68.131.789,- Ft és az után 2009. december 2-től a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamat megfizetésében kérte az alperes marasztalását vállalkozási díj jogcímén.

Kereseti igényéből 13.810.528,- Ft volt az általa elvégzett pótmunka bruttó összege, a nem teljesített munkarész levonása után és 54.321.261,- Ft a végszámlájából ki nem fizetett díj.

Előadta, hogy a felek között létrejött szerződést teljesítette, az alperes megalapozatlanul tartotta vissza a 54.321.261,- Ft vállalkozási díjat, és díj illeti meg az általa elvégzett pótmunkáért is.

Arra is hivatkozott, hogy nem jelentett be hitelezői igényt az alperes a - végül egyezséggel befejezett - csődeljárásban, ezért nem léphet fel követeléssel a felperessel szemben.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a módosított szerződésben kikötött 2008. március 14-i kivitelezési határidőhöz képest 66 nap késedelemmel teljesített a felperes az átadás-átvételi eljárás 2008. május 20-i befejezési időpontjában, ezért késedelmi kötbérigénye miatt jogosult volt visszatartani az alperes a végszámlából 54.321.261,- Ft vállalkozási díjat.

A pótmunkaként érvényesített kereseti igény tekintetében nem vitatta a felperes által megjelölt pótmunkák elvégzésének tényét, a munkálatok pótmunka jellegét, csak a követelés összegszerűségét. Arra is hivatkozott, hogy a pótmunka körében a felek elszámoltak egymással, egyrészt a 2007. október 11-i szerződésmódosítással, másrészt az átadás-átvételkor. A teljesítési határidő meghosszabbításával kompenzálásra került a felperes pótmunka igénye, továbbá azáltal is, hogy az alperes eltekintett a szerződésmódosításig felmerült késedelmi kötbértől.

Az egyes közjegyzői nemperes eljárásokról szóló 2008. évi XLV. törvény 21. § (2) bekezdésére hivatkozással állította, hogy nem használható fel a perben a felperes által kezdeményezett közjegyzői eljárásban beszerzett igazságügyi szakértői vélemény, mert a felperes nem várta be a keresetindítás időpontjáig a szakértő kirendelését. Utalt arra is, hogy a felperes által kért szakértőt jelölte ki a közjegyző.

Az elsőfokú bíróság a 2013. szeptember 5-én kelt 12.G.41.008/2012/17. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 68.131.789,- Ft-ot, valamint ennek 2009. december 2-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegével megegyező mértékű késedelmi kamatát, továbbá 3.801.678,- Ft perköltséget. A le nem rótt 900.000,- Ft eljárási illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az alperes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Határozata indokolásában a Ptk. 402. § (1) bekezdésére hivatkozással elsőként azt rögzítette, hogy a felek egybehangzó előadása alapján állapította meg tényként a perbeli vállalkozási szerződés létrejöttét, továbbá - alperesi vitatás hiányában - a szerződés felperes általi teljesítését, a 11.332.795,- Ft vállalkozási díjnak megfelelő elmaradt munka kivételével. Tényként volt megállapítható az is, hogy a teljesítés alapján 54.321.261,- Ft vállalkozási díj illette meg a felperest, amelyet késedelem folytán kötbér jogcímén tartott vissza az alperes.

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 2011. augusztus 4-től hatályos 20. § (3) bekezdése alapján arra a következtetésre jutott az elsőfokú bíróság, hogy az alperes nem érvényesíthette késedelemre alapított kötbérigényét, illetve visszatartási jogát a perben a jogvesztő igénybejelentési határidő elmulasztása miatt, ezért megfizetni köteles az 54.321.261,- Ft vállalkozási díjat és járulékait a felperesnek.

A pótmunkára vonatkozó kereseti igény tekintetében megállapította az elsőfokú bíróság, hogy nem volt vitás a pótmunkák elvégzése a szerződés műszaki tartalmához képest, amellyel szemben az alperes nem tett eleget a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint rá háruló bizonyítási kötelezettségnek. Nem bizonyította, hogy - előadása szerint - a felek megállapodtak a pótmunka díjának kompenzálásában, póthatáridő biztosításával, illetve az alperes késedelmi kötbér igényéről való lemondással. Hangsúlyozta, hogy ... felperesi ügyvezető, illetve a tanúként meghallgatott **Gy. Gy.** cáfolták az alperes állítását, arról számoltak be, hogy a munkaterület késedelmes átadása, illetve tervezői hiányosságok miatt került sor a szerződés módosítására.

Rámutatott a Fővárosi Törvényszék arra is, hogy a 2007. október 11-i szerződésmódosítás megfogalmazása - a műszaki problémákkal nem járó többletköltség - nem volt a pótmunkák elszámolásaként, amelynek hiányát igazolta a 2008. szeptember 3-i átadás-átvételi jegyzőkönyv megjegyzése is, amelyben az alperes jogelődje nettó 9.345.172,- Ft összegű pótmunka teljesítést ismert el, míg a felperes nettó 11.078.275,- Ft-ban jelölte meg követelését ezen a jogcímén.

A pótmunka összecszerűsége tekintetében az elsőfokú bíróság elfogadta az igazságügyi szakértő véleményét. Rögzítette, hogy nem volt ténybeli alapja a 2008. évi XLV. törvény 21. § (2) bekezdésében foglalt, a szakvélemény felhasználásának tilalmára vonatkozó rendelkezés alkalmazásának, és a Pp. előírásai szerint sem volt indok a szakértő mellőzésére. A szakértő igazolta a felperes által hivatkozott 43 tételből álló pótmunka elvégzését, annak 22.381.217,- Ft-os értékét, hogy az annak alapjául megjelölt munkavégzések az eredeti szerződéses tartalomhoz képest pótmunkának minősültek, továbbá azt is, hogy az elmaradt munkarészekre eső vállalkozási díj 11.332.795,- Ft volt. Erre figyelemmel megalapozott volt a pótmunka jogcímén támasztott nettó 11.048.422,- Ft vállalkozási díjkövetelés és járuléka is. A követelés esedékessé válását az alperes nem vitatta.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy mellőzte a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen bizonyítási indítványokat, a felperes késedelmének kimentésére, a pótmunka átadáskori elszámolására vonatkozó tanúbizonyítást, továbbá a késedelmi kötbér követeléssel kapcsolatban a szakvélemény kiegészítését.

Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat meghozatalára való utasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást, helytelenül értékelte a bizonyítékokat és téves jogi következtetésre jutott a beszámítás, illetőleg a csődeljárás joghatásai tekintetében. Megalapozatlanul nem vizsgálta érdemben a beszámítani kért követelést, és indokolatlanul mellőzött bizonyítási indítványokat.

Állította, hogy hivatkozott ellenkérelmében a per előtti beszámításra, amit fenntartott a perben is - tartalma szerint - beszámítási kifogásként. Kifejtette, hogy a perbeli vállalkozási szerződés 3. pontja és a Ptk. 296. §-a alapján jogszerűen járt el, amikor 2009. november 11-i levelében értesítette a felperest, hogy a végszámlából 54.321.261,- Ft-ot beszámítás útján teljesít, amiből 52.800.000,- Ft késedelmi kötbér volt, a szerződés műszaki tartalmának megvalósításához igénybe vett energia- és vízfogyasztási számlákon jelentkező tartozás pedig 1.521.261,- Ft volt. Mivel teljesültek a beszámítás feltételei a Ptk. 296. §-a szerint, a 2009. évi jognyilatkozatával megtörtént az elszámolás a felek között. A beszámítás megszüntette az alperes 54.321.261,- Ft összegű követelését, nem volt fennálló, a felperessel szembeni csődeljárásban bejelentendő követelése a Cstv. 10. § (2) bekezdés f) pontja szerint, ezért igénybejelentési kötelezettség hiányában jogvesztés sem következett be.

Hangsúlyozta, hogy a beszámítás egyoldalú és címzett jognyilatkozat, amelynek joghatásához nem szükséges a másik fél egyetértése a Ptk. 296. § (2) bekezdése, valamint az EBH 2007/1615 számon közzétett eseti döntés szerint.

Arra is hivatkozott, hogy hiányos az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás az 54.321.261,- Ft-os igény összetevői körében. Az alperes követeléséből 52.800.000,- Ft volt a 66 nap késedelemre felszámított kötbérigény, a fennmaradó 1.521.261,- Ft-os tétel alapjára azonban az elsőfokú bíróság nem tért ki, a 2010. január 19-i levél, annak melléklete ellenére.

A pótmunkák tekintetében előadta, hogy a 2008. szeptember 3-i átadás-átvételi jegyzőkönyvben 9.345.172,- Ft + áfa összegben fogadta el a felperes részéről teljesített pótmunkát, a felperes pedig 11.078.295,- Ft + áfa pótmunkára nyilatkozott, a különbséget azonban elmulasztotta tisztázni az elsőfokú bíróság. Megalapozatlanul került elfogadásra a szakértői vélemény, annak ellenére, hogy a szakértőnek nem volt feladata a pótmunkák vizsgálata, és az alperesnek sem volt tudomása arról - pótmunkára alapított kereset hiányára is tekintettel -, hogy a szakértő ezen a téren is vizsgálatot folytat helyszíni szemléje idején. Hiányolta annak szakértői meghatározását, hogy az alperes mit ismert el pótmunkaként az átadás-átvételi jegyzőkönyvben meghatározott összegben.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a felek közti szerződés 2. pontjában foglalt rendelkezést, hogy az egyösszegű vállalkozói átalánydíj kikötése mellett 5 %-os tartalékkeret elkülönítéséről határoztak a felek, a 2.3. pontban kikötött céllal. A felperes hét tételben, összesen 275.428.354,- Ft vállalkozási díjat kiszámlázott az alperes felé, amelyből 221.107.838,- Ft-ot átutalt, 54.321.261,- Ft-ot beszámítással fizetett meg. A kiszámlázott vállalkozási díj tartalmazta a szerződés

szerinti pótmunkákra elszámolható bruttó 13.115.635,- Ft-ot is, annak megfizetésével az alperes az általa elismert összegben felül további 1.584.524,- Ft + áfa pótmunkát is teljesített.

A felperes késelemben esésével, az arra alapított kötbérigénnyel kapcsolatban mellőzte az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványokat azok süükségtelensége miatt, a szakértői vélemény néhány mondat erejéig érintette a kérdéskört. A szakértő a szerződés módosítás előtti események tekintetében állapított meg megrendelői késelemben, de nem dolgozta ki, hogy melyek azok a pótmunkák, amelyeket a felperes a szerződés módosítást követően ismert meg, és amelyek kihatással lehetnek az új teljesítési határidő betartására. A szakértői vélemény azért is alkalmatlan volt a perbeli felhasználásra, mert nem álltak fenn a 2008. évi XLV. törvény 17. §-ában, 19. § (2) bekezdésében foglalt feltételek.

Arra is hivatkozott, hogy egyedül a felperes intézett kérdéseket a szakértőhöz, egyoldalúan nyújtotta be a dokumentumokat a szakvéleményhez, az alperestől nem volt elvárható, hogy a szakértő jelzésére több ezer oldalas iratot vigyen magával a helyszíni bejárásra. A terjedelmes szakértői anyagot a szakértő személyes meghallgatása előtt néhány nappal vette kézhez, azt követően már nem került újból meghallgatásra a szakértő, a szakértői vélemény kiegészítésére irányuló indítványt pedig elutasította a bíróság.

A fellebbezéshez csatolt 2009. november 11-én kelt levélben az alperes jogelődje úgy nyilatkozott az AJ7L-A336157. számú számlával szemben a műszaki teljesítést elismerve, hogy késelemben kötbér címén 52.800.000,- Ft-ot, energia- és vízfogyasztási számlákon jelentkező tartozás miatt 1.521.261,- Ft-ot helyez levonásba, az utalandó összeget 59.528.052,- Ft-ban határozta meg.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyben hagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, és abból helyes jogi következtetésre jutott, az alperesi jogelőd passzív magatartásának jogkövetkezményét a kialakult joggyakorlattal összhangban határozta meg, és megalapozottan fogadta el a szakértői vélemény alapján a pótmunkák összegét is. Hangsúlyozta, hogy az alperes, illetve jogelődje nem terjesztett elő beszámítási kifogást az elsőfokú eljárásban, továbbá azt is, hogy a kötbérre alapított vállalkozási díj visszatartását kezdetektől fogva vitatta, a 2008. szeptember 3-i műszaki átadás-átvételi jegyzőkönyvben is.

Kifejtette azt is, hogy a csődeljárás megindulásakor a peres eljárás egy éve folyamatban volt, a Cstv. 2011. december 29-én hatályos rendelkezési voltak irányadóak a csődeljárásban, a fellebbezésben megjelölt 10. § (2) bekezdés f) pont utóbb lépett hatályba. Hivatkozott a Kúria Polgári Kollégiumának Gazdasági Szakága által 2012. március 14-én közzétett emlékeztetője alapján arra is, hogy a Cstv. 20. § (3) bekezdése, 11. § (2) bekezdés a) pontja szerint kellett vizsgálni a beszámításra vonatkozó rendelkezéseket a peres eljárásban. Az alperes nem jelentett be beszámítási kifogást a moratórium kezdő időpontja előtt és nem is érvényesítette követelését hitelezőként a csődeljárásban, ami jogerősen jóváhagyott egyezséggel zárult, ezért a Cstv. 20. § (3) bekezdése szerint nemcsak a csődeljárás alatt, hanem a csődeljárás befejezése után sem számíthatja be követelését az alperes a tartozásába. Az alperesnek kötbér és egyéb költség címén fennálló

követelése nem szűnt meg a felperesi vitatásra figyelemmel, a peres eljárás megindítására is tekintettel, a követelés bejelentésének elmaradása jogvesztés volt. Rámutatott, hogy nincs jelentősége az alperesi visszatartás egyéb jogcímének a késedelmi kötbérigényen túl, beszámítási kifogás és hitelezői igénybejelentés hiányában.

Azzal a fellebbezésben foglalt hivatkozással kapcsolatban, hogy a felperes a tartalékkeret terhére kiszámlázta a pótmunkákat, megjegyezte, hogy az alperes nem veszi figyelembe, hogy az elmaradó munkálatok következtében módosult a vállalási ár is, így a pótmunka is csak részben került kiszámlázásra, a fennálló különbözetet viszont nem számolták el a felek. A szakértő részletesen értékelte a pótmunka megrendeléseket és azok megvalósulását is, a megrendeléseket az alperes sem vitatta, jogi képviselője bírósági felhívásra csupán a pótmunkák összegszerűségét, illetve jogalapját, végül a pótmunkák ezen jellegét nem tette vitássá. Álláspontja szerint alátámasztotta a szakvélemény azt is, hogy az alperes újabb és újabb pótmunka megrendelésekkel, késedelmes tervszolgáltatással jelentősen hozzájárult a felperes feladatának elnehezüléséhez, a késedelem az alperes terhén volt kimutatható, amelyet a felperes csak külön szervezéssel, többletráfordítással tudott csökkenteni. Állította, hogy a pótmunkák a szerződésmódosítást követően kerültek elrendelésre.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan állapította meg, de érdemben helytálló jogi következtetéssel kötelezte az alperest vállalkozási díj megfizetésére a módosított kereset szerint.

A másodfokú bíróság kiegészíti a tényállást a 2007. március 19-i vállalkozási szerződés, valamint annak 2007. október 11-i módosítása tekintetében az alábbi adatokkal.

A felperes mint vállalkozó és az alperesi jogelőd mint megrendelő között közbeszerzési eljárás eredményeként jött létre vállalkozási szerződés 2007. március 19-én.

A 2007. október 11-i szerződés módosítással eltörölték a felek a felperest terhelő késedelmi kötbér alsó határát, a napi 300.000,- Ft-ban meghatározott minimumértéket. A felperes számláinak fizetési határidejét a teljesítés napjától számított 364 napban határoztak meg. Módosították a szerződés mellékletét képező pénzügyi ütemtervet, a 275.428.354,- Ft vállalkozási díj részszámláinak számát és az egyes számlák összegét is.

Az így kiegészített tényállás alapján a Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását.

Elsőként azt rögzíti, hogy az elsőfokú eljárásban becsatolt bizonyítékok és előterjesztett nyilatkozatok voltak figyelembe vehetőek a Pp. 235. § (1) bekezdése szerint. Tényként állapította meg, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes nem alapította a védekezését beszámításra, nem hivatkozott perindítás előtti beszámításra, és beszámítási kifogást sem terjesztett elő a keresettel szemben. A

felperes végszámlájából meg nem fizetett 54.321.261,- Ft összegű követeléssel szemben annak jogszerű visszatartását jelölte meg - késedelmi kötbér miatt - a védekezése alapjául szolgáló tényként.

Erre figyelemmel nem volt érdemben vizsgálható és figyelembe vehető a másodfokú eljárásban a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint az alperes részéről az elsőfokú eljárásban elő nem adott tény és érvelés, az első ízben a fellebbezésben hivatkozott beszámítás, illetőleg beszámítási kifogás.

A másodfokú bíróság lényegében egyetértett a Fővárosi Törvényszék jogi álláspontjával az alperes általi visszatartás érdemi vizsgálatának perjogi akadályával kapcsolatban.

Az elsőfokú ítélet jogi indokolását annyiban pontosítja, hogy a Cstv. 2011. december 29-én hatályos 10. § (2) bekezdésének f) pontjában, 11. § (2) bekezdésének a) pontjában és a 20. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezések eredményeként nem jogvesztés volt a jogkövetkezménye annak, hogy az alperes nem jelentette be hitelezői igényként a visszatartás alapjául megjelölt követelését a felperessel szembeni csődeljárásban, hanem az, hogy az alperes nem érvényesítheti követelését bírósági úton a felperessel szemben.

Az elsőfokú bíróság helyesen és a Cstv. rendelkezései megfelelő alkalmazásával járt el, amikor nem vizsgálta érdemben a Ptk. 204. § (1) bekezdés c) pontja szerint bírósági úton nem érvényesíthető alperesi igényt, a - késedelmi kötbérre alapított - visszatartás megalapozottságát.

A fellebbezéssel kapcsolatban leszögezi a másodfokú bíróság azt is, hogy az egyes közjegyzői nemperes eljárásokról szóló 2008. évi XLV. törvény 21. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés egyértelmű és világos, annak értelmében csak a kérelmező által vagy ellene indított, a közjegyzői eljárás kezdeményezésekor folyamatban levő bírósági eljárás ténye jelenti akadályát igazságügyi szakértő kirendelésének a közjegyzői eljárásban, illetőleg az ennek ellenére beszerzett szakvélemény perbeli felhasználásának.

A jogszabályi előírás nem volt kiterjesztően, tágabb körben alkalmazható, ezért a 2011. január 19-én benyújtott keresettel indult peres eljárásban felhasználható volt a 2010. december 8-i kérelemre indult közjegyzői eljárásban kirendelt igazságügyi szakértő véleménye a Pp. 183/A. § (1)-(3) bekezdései alapján.

Megalapozottan fogadta el az elsőfokú bíróság a szóbeli meghallgatással pontosított szakértői véleményt, annak aggálymentességére és megállapításainak helyességére figyelemmel. A másodfokú bíróság arra mutat rá, hogy a 2011. május 15-én készült szakvéleménnyel szemben az alperes nem terjesztett elő annak érdemi vitatását tartalmazó észrevételt az elsőfokú eljárásban, és fellebbezése sem tartalmazott új tényre, vagy bizonyítékra való előadást, amely alkalmas lett volna az ítéletben foglaltak megváltoztatására, vagy eltérő következtetés levonására, illetve a szakértői megállapítások helyességének megkérdőjelezésére adott volna alapot. A szakvélemény megállapításainak helyességét nem tudta kétségessé tenni az alperes, a felperes által elvégzett pótmunkák összecszerűsége tekintetében sem.

A Fővárosi Ítéltábla nem vehette figyelembe a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglalt

tiltó rendelkezés alapján azt a fellebbezésben foglalt hivatkozást sem, ami a felek közti vállalkozási szerződés 2.3. pontjában foglalt céllal a 2.1. pontban kikötött tartalékkeretre vonatkozott a pótmunkák tekintetében, és ez alapján a pótmunkák egy részének alperes általi megfizetésére. Az alperes erre alapítottnak nem tett előadást a per elsőfokú szakaszában, ezen érvelésének előterjesztését a fellebbezést megelőzően elmulasztotta.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - kiegészített tényállással és módosított indokolással - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költsége megfizetésére; annak mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5)-(6) bekezdései alapján mérlegeléssel állapította meg.

Budapest, 2014. év szeptember hó 18. napján

Dr. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Gáspár Mónika s.k.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő